

SEEMANŮV DENÍK V.

TŘETÍ OFICIÁLNĚ ČERNOBÍLÝ ZPRAVODAJ FESTIVALU THEATRUM KUKS

25. SRPNA 2019 | BAROKO NA CESTÁCH

OMLOUVÁNÍ A DĚKOVÁNÍ ČI SNAD OSOBNÍ „SPÍLÁNÍ A POKÁNÍ“

EPILOG | TYLTYL

Závěrečné slovo šéfredaktoria Seemanova deníku bývá vždy na úplném konci, čísla posledního. Tentokrát je však potřeba učinit výjimku, neboť jste jistě už přišli na to, že náš letošní závěr nebyl úplně šťastný a plnou odpovědnost za to nesu já sám, později mi pak alibi dokresluje nečekaná událost v podobě úrazu a od-hospitálování se z krásného Kuksu. Pokusím se tedy výjimečně krátce a spíše skromnou vysvětlivkou.

Tak jako začal být festival letos dospělým, začal se náš třetí ročník zpravodaje – pečlivě naplánovaný a rozvržený – částečně osamostatňovat. A i přes vytyčené redakční hranice a cíle, začal si již druhým dnem žít tak trochu vlastním životem. Nemáme mu to za zlé, přeci jen by jej v příštím roce měla čekat velká obroda. Inu, nebylo tedy vše perfektní, což nikdy není; a mnohé se tak trochu vymklo, aby uvolnilo místo jakési nové a příjemné soudržnosti, která tu něco postrádala a tu byla až překvapivě funkční. Snad jste si i tak vše písmenkově užili a budete se těšit, s čím přijdeme příště a jaké to vlastně celé bude...

První omluva a poděkování patří skvělým fotografkám:

Anně Hladké Vašicové a **Marianně Borecké**, jejichž přelíbezná obrázky jsme nakonec využili pouze pro účely titulních stran. Nejprve jsme bojovali s předáváním si materiálů, později s formáty, později s místem a nakonec se to s námi vezlo, že už jsme nás pro letošek obrazově ošidili a spoléháme, že si to více vychutnáte na webech a sociálních sítích, kde je kvalita skvostnější. V příštích Seemanech se výrazně polepšíme!

Druhá omluva a poděkování patří naší redakci, bez níž by letos nebylo vůbec nic, neboť jsem se sám pasoval do role prací redigovacích, formátovacích i jinak „neviditelných“ a o to méně stačil psát. A když už jsem měl víkendovitě psát ostošest, odjel jsem si raději vegetovat do Dvora Králové nad Labem.

Vojtovi Frankovi (Artaserse), který je v tom se mnou od začátku a doposud byl jediným redaktorem, který o hudbě dokáže psát. Popravdě, bych si to bez něj už ani nedokázal představit. Náš tradiční a neskonale obdiv jeho talentů si však letos trochu pokazil tím, že musel odjet svědkovat na svatbu. My mu to odpustili a on slíbil, že se příště polepší. Děkuju, Vojto!
Rachel Duchkové (Puk), která taktéž táhne naší káru od počátku věků a která přijela i přes to, že státnice má na krku. Má dlouholetá spolužačka a nejvlídnější bytost, s níž je festivaly radost reflektovati. A tento obzvláště. Děkuju.

Barboře Schneiderové (Pražský flamendr) a **Tomáši Blatnému (Kat Mydlář)**, společné Divědovsko-Klackovské fúzi. S oběma jsem spolupracoval už mnohokrát a jsem moc rád, že letos přijali, byť jen na pár dní, i mou Kuks-nabídku. Myslím, že byli tím správným obohacením nás „tříletých“ a byl bych neskonale rád, kdyby jim to vydrželo. Ne proto, že jsou to báječní lidé, ale proto, že umějí i setsakramentsky dobře psát.

A nakonec, naší nové posile do hudební části redakce – **Klárce Melicharové (Carmen)**, která tak trochu zaskočila za svědkujícího Vojtu, jímž mi byla i doporučena a já ji pak přemlouval a přemlouval. Její první festival, na němž se potýkala s ponocováním a okamžitým psaním. A hele jí, jak ctnostně to zvládla! Obrovský klobouk dolů a moc doufám, že do toho s námi příště půjdeš zas. Děkuju!

Všech těchto lidí si nesmírně vážím a přeju si, aby u Seemana setrvali; měla být jakási tečka za tím redakčním příběhem. Musím však vyzdvihnout ještě Rachel s Klárou, které si dokázaly poradit s vydáním tištěného čtvrtého čísla i bez toho aniž by k tomu měly všechny podklady, které ležely se mnou na lůžku. Děkuju, jste skvělé!

Poslední omluva a poděkování patří festivalu.

Nejprve poděkování všem umělcům, souborům a festivalovým produkcím za obohacení srdce i ducha. Omluva všem těm, kterým se nedostalo reflexe, vzhledem ke „škrtům v redakci“.

A především pak celému festivalovému týmu THEATRUM KUKS, bez nějž by nebylo nás ani Vás (diváků, čtenářů). Olbřímí poděkování za vše, co letos bylo a omluva za náš zpravodaj, který pokulhal, ale chystá se vám to vynahradit. Veliké díky také Míše z bistra U Zlatého slunce, nejen za famózní snídaně, ale také za fotky z letu balónem! A poslední neskonale díky novému BarOku z d'ůlku, který toho s námi i s festivalem odžil až až.

A kterým, do příštího Seemana, dlužím slibovaný rozhovor! **Upřímné díky Všem, za krásné chvíle a zážitky.**

Na závěr si vypůjčím svá slova z loňska, protože hlava bolavá brání se novému sentimentu, tak si ho nechme k pivu či vínu. Díky Baroku, které dalo vzniknout festivalu, který už osmnáct let spojuje. Festivalu, který příští rok podevatenácté svede cesty lidí a přátele i kolegy z nich učiní. Baroko nové i starší, baroko nečekané, baroko inspirující. Baroko nás všechny spojující a něco silného mezi námi vytvářející. Děkuju!

PS. Užijte si poslední dvě reflexe, „speciální“ vydání kecátka a nakonec i nějaký ten obrázek, o který jsme Vás nemohli ošidit.

HŘMĚNÍ HOREN V KAPLI SV. HUBERTA

HUDEBNÍ NASLOUCHÁTKO | CARMEN

Posledním a velmi milým hudebním číslem letošního festivalu byl koncert hornového sextetu *Za rohem*, který se konal u kaple sv. Huberta. Abych byla přesnější, konal se také v kapli, neboť kvůli silnému dešti byly hudebníci v průběhu koncertu nuceni se přesunout, což nakonec vůbec nevadilo, ba naopak to znamenalo jejich velký úspěch. Hornový ansámbl *Za rohem*, který založili před osmi lety spolužáci z jedné hornové třídy JAMU nás přijeli potěšit jak loveckou hudbou, která se přímo týkala Šporkova odkazu a jeho zálibení v ní – především pak v lesním rohu, který se jeho zásluhou dostal do Čech – tak i hudbou klasickou a jazzovou. Úvodní slovo si vzala jedna ze členek, hornistka Kristýna Ratajová, která zdařile bavila i vzdělávala posluchače.

Koncert začal v duchu lovecké hudby a před kaplí sv. Huberta, kterou nechal postavit právě Špork, se rozezněly tóny, které svolávaly lovce k honu, vyhlášovaly přestávku anebo ohlašovaly, jaké zvíře bylo právě spatřeno. V této úvodní části se hornistům povedlo naplnit rčení, že „v jednoduchosti je krása“. Poučené slovo, které nám Ratajová během koncertu nabídla, oživilo jednoduchost jednohlasých či dvouhlasých krátkých melodických skladeb a posluchač tak měl možnost vžít se do atmosféry samotného honu. Po chvíli bohužel koncert přerušila bouřka a všichni jsme se museli přesunout do kaple. Nakonec to nebylo vůbec na škodu, neboť právě druhá část hornového koncertu, ve které hudebníci předvedli složitější, vícehlasou hudbu, rozezněla celý prostor a ucho moderního posluchače, které je zvyklé na lecjaký zvuk, tak zaplesalo silou zlatého nástroje.

Všichni ze členů sextetu, ať už to byl repertoár hudby lovecké, klasické nebo jazzové, ukázali, že umí se svým nástrojem vykouzlit jak táhlé melodické plochy v dokonalém klenutí frází, tak rytmicky přesný doprovod v nižších polohách, a navíc nás přesvědčili o síle spojení akustiky prostoru kaple a žesťového nástroje, když jako přídavek zahráli skladbu, při níž stáli rozmístěni po celém prostoru a posluchači obklopeni zvukem horny ze všech strach se neubránili hlasitému potlesku. Děkuji za krásný koncert unikátního uskupení šesti horen a také za poučené slovo, myslím, že se nepletu, když dodám, že se ansámblu Za rohem povedlo důstojně zakončit hudební program osmnáctého ročníku THEATRUM KUKS.

JAK FANTAZIE NA KOLEČKÁCH NEZABŘEDLA

DIVADELNÍ KUKÁTKO | PUK

Poslední den festivalu zavítalo do Josefova, kudy vedlo jedno ze zastavení našeho výletu, **Valdštejské imaginárium**, pouliční hudebně-výtvarně-loutkářská inscenace v barokním duchu, v režii Jiřího Vydry. Ve spolupráci se Štěpánem Lustykem, Reném Vitvarem a Beatou Bocek dal vzniknout sérii epizodických výjevů, točících se kolem budovy jičínské Valdštejské Lodžie a postavy Albrechta z Valdštejna, narodivšího se, dospívajícího, žijícího, zrajícího, umírajícího.

Výrazně vizuální epizody s hravostí pouličního divadla, a zároveň puncem barokního mysticismu, jsou posleповány v ucelené lepoporelo životního příběhu výjimečné postavy českých dějin. Každá ze scén buduje vlastní atmosféru a dynamiku a s přímo barokní zálibou v pestrosti využívá celou škálu jevištních prostředků. Jednotlivé epizody tak vychází tu z pantomimy, tu z práce s loutkami rozličných typů, tu z dětské hry, tu ze stínohry, tu z pohybového divadla, tu z prolínání toho všeho. Text postav se omezuje spíše na mimoděčná jednotlivá slova, citoslovce, či nesrozumitelnou fiktivní řeč. Jelikož jde tedy vždy o ztvárnění především vizuální, každý z „rozehraných obrazů“ se výrazně opírá o hudbu, zde proto nelze nevyzdvihnout podmanivý výkon Beaty Bocek.

Neodpustím si zmínku o precizně fungujícím temporytmu celé inscenace, přestože už její charakter (na sebe navazující epizody) sám o sobě vytváří velmi tenký led. Kompozice důsledně střídá scény delší a kratší, humorné a mrazivé, dramatické a poetické.

Žádné z epizod nedostávají výrazně více prostoru na úkor jiných a inscenace se neutápí v záplavě chaotických obrazů a výjevů, ani v rozvleklých lyrických pasážích ztrácejících pointu samy v sobě, ač to rámci kramářského pojízdného kaleidoskopu často hrozí.

ZÁPISKY ZDRAVÉHO NEMOCNÉHO BAROKNÍ KECÁTKO | CHLAPEC, KTERÝ PŘEŽIL

Naše poslední kecátko neberte, prosím, jako mou sebestřednost, plačtivost či snad touhu po pozornosti. Je to jen takový malý „střípek lidství“. Však toliko hloupostí, pitomostí a nezbedností ještě v životě udělám(e)! Možná, že o tom to člověčenství prostě je; neposrat se z toho a nějak se s tím vyrovnat. – Váš Tytýl.

(Zním víc senti-mentálně nebo spíš jako Werich?)

Není vůbec divu, že Špork se Seemanem nedrandili Kuksem na koloběžkách. Je to o hubu!

Když už jsme s D. L. založili kukský tým vzoru „JACKASS“, rozhodli jsme také, že to příště sjedeme v nákupním košíku.

nakloní se jedna Braunova socha k té druhé:

„Ty hele, letošní festival je tak moc dobrej, že lidi už tu parádu nedokážou zvládnout a rozbíjejí si hlavy!“

Můj (a mých spoluležících) pokoj nemá číslo. Poznáte ho ale hned. Je na něm napsáno: „gynekologický stacionář“.

Tak jako je festival multižánrový, je také můj nemocniční pokoj multikulturní. Jsme tu Čech, Ukrajinec a Američan – ten je na tom z nás nejlíp, ale fňuká nejvíc.

Jeden postarší pán zjevně odmítá hůl či berle. Chodí proto o velkém klacku a s každou cestou na toaletu vytváří pravidelný rytmus. Můžete tak mít neomylný pocit, že po chodbě chodí sám Ludvík XIV., připravující se na své nové baletní číslo.

Zajímavé je, že jsem, zcela například: nikdy neměl klíště, nikdy neměl nic zlomeného a nikdy nebyl na operaci. Za to jsem ale již potřetí zašitej v oblasti obličej. Tentokrát jsem to počtem stehů výrazně trumfnul. Nicméně, půjde-li to takhle dál, budete mě moci obsadit do role Frankenstein a jemu podobných monster, a to levně, zcela bez líčidel. Jen teda nevím, co s tou mojí výškou.

„a mrzí a sere mne“ (po vzoru zase Voskovce):

že jsem neviděl všechny skvělé produkce
že jsem zkomplikoval vydávání posledních čísel
že jsem nedostal edičnímu plánu a nuceně to ošidil
že jsem se se všemi pořádně nerozloučil!
že to fakt k*rva bolí!

všechno zlé, je k něčemu dobré:

jízva – pokud se vrátí Voldemort, budu to vědět první
až mě zas někdy bude bolet hlava, bude to nejvíc leháro
konečně jste mě donutili, abych si trochu odpočinul
zvažuji napsání divadelní hry z nemocničního prostředí
teď už se do mě ten Kuks fakt nezapomenutelně vryl!

errata a zbyví poznámky pod čarou:

Chyby ani překlady už dohledávat spíše nebudeme.

Odpověď na hádanku třetího čísla se, pokud ji nevíte, už nikdy nedozvíte; je potřeba se vzdělávat!

Na příště to (čti: Seemanův deník) chystáme ve velkém, kompletnějším a troufám si tvrdit, že i méně bolestnější.

Vážně si myslíte, že ta historka s nemocnicí je pravda?
A co když jsme si jen chtěli usnadnit práci, hm?

DĚKUJEME!

CHCETE NÁS I PŘÍŠTĚ?!

SEEMANOVO REDAKTORIUM
ANEB UMĚLECKO-APOKRYFNÍ PSEUDONYMOVÁNÍ

(spoj si tužkou ... máš to správně?)

Barbora S.

Klára M.

Lukáš K.

Rachel D.

Tomáš B.

Vojtěch F.

Artaserse

Kat Mydlář

Puk

Carmen

Tyltyl

Pražský flamendr

D